

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΚΩΣΤΑ ΣΗΜΙΤΗ

ΕΡ.:

Την τελευταία περίοδο, στο επίκεντρο του πολιτικού ενδιαφέροντος, βρίσκεται μια έντονη φημολογία για το ενδεχόμενο ανασχηματισμού της κυβέρνησης. Η δική σας γνώμη ποιά είναι; Ο ανασχηματισμός είναι απαραίτητος, όπως αρκετοί υποστηρίζουν;

ΑΠ.:

Η αναγκαιότητα ενός ανασχηματισμού, δεν καθορίζεται από την εξυπηρέτηση κάποιων βραχυπρόθεσμων πολιτικών ή προσωπικών σκοπιμοτήτων. Ούτε υπαγορεύεται από την αναδιανομή κυβερνητικών ρόλων και εξουσιών. Γι' αυτό ένας ανασχηματισμός της κυβέρνησης, που δεν θα αποσυνδέεται από τα παραπάνω χαρακτηριστικά, θα είναι ανώφελος και άσκοπος. Ενώ αντίθετα είναι απαραίτητος, όταν επιφέρει ουσιώδεις αλλαγές στη δομή και στη λειτουργία της κυβέρνησης. Όταν στηρίζεται στην αξιολόγηση των μέχρι τώρα δραστηριοτήτων της. Όταν διασφαλίζει νέους τρόπους διαμόρφωσης και εφαρμογής της πολιτικής της. Όταν επιτυγχάνει καλύτερους ρυθμούς απόδοσης του έργου της. Όταν συμβάλλει στην υπέρβαση των δυσλειτουργιών και των αδυναμιών που αντιμετωπίζει. Όταν εξασφαλίζει μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα και επαρκέστερο συντονισμό του έργου, των παρεμβάσεων και των πρωτοβουλιών της.

Ένας τέτοιος λοιπόν ανασχηματισμός είναι πράγματι αναγκαίος. Διότι θα αναζωογονήσει την κυβέρνηση. Θα της ανοίξει νέους ορίζοντες. Θα της δώσει πνοή και νεύρο. Αλλά και θα σηματοδοτήσει την απαρχή ενός νέου ξεκινήματος.

ΕΡ. :

Λέγεται ότι η κυβέρνηση, αντιμετωπίζει προβλήματα αναποτελεσματικότητας. Μάλιστα την εκτίμηση αυτή, υποστηρίζουν αρκετά κορυφαία στελέχη του ΠΑΣΟΚ. Εσείς συμφωνείτε με την παραπάνω εκτίμηση;

ΑΠ.:

Τα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε ως κυβέρνηση, έχουν βαθιές πολιτικές αιτίες και πολλαπλές διαστάσεις. Και τούτο διότι συνδέονται ευθέως με την αναποτελεσματικότητα, την οποία επιδεικνύουν η πολιτική, τα κόμματα και το πολιτικό σύστημα. Οφείλονται στο μοντέλο διακυβέρνησης και στους τρόπους λειτουργίας του. Προέρχονται από την έλλειψη ολοκληρωμένων στρατηγικών προτάσεων και επεξεργασμένων πολιτικών. Προκαλούνται από τις πελατειακές σχέσεις και τις παλαιοκομματικές πρακτικές. Δημιουργούνται από τα αντιτιθέμενα συμφέροντα και το φόβο του πολιτικού κόστους.

ΕΡ.:

Χρειάζεται δηλαδή μια πιο ουσιαστική προσέγγιση των προβλημάτων αυτών;

ΑΠ.:

Βεβαίως. Για να κατανοήσουμε καλύτερα το μέγεθος και την έκταση των προβλημάτων που αντιμετωπίζουμε χρειάζεται μια βαθύτερη και ουσιαστικότερη

αξιολόγηση. Γι' αυτό δεν πρέπει να παγιδευτούμε σε επιφανειακές προσεγγίσεις. Αλλά ούτε να υποβαθμίζουμε τη σημασία και το ρόλο του. Διότι η ύπαρξη των παραπάνω προβλημάτων, καταδεικνύει την ανάγκη η κυβέρνηση να αποκτήσει ένα νέο βηματισμό. Να εξασφαλίσει μια πιά συνεκτική και αποτελεσματική λειτουργία. Να σχεδιάσει μια σειρά ουσιαστικών παρεμβάσεων και πρωτοβουλιών. Να αναδείξει τις αιχμές της πολιτικής της. Να αποσαφηνίσει τις θέσεις της απέναντι σε όσα θέματα έχει επιδείξει ταλαντεύσεις και κωλυσιεργία. Και να καθορίσει με σαφήνεια τις άμεσες προτεραιότητές της.

Αν δεν ανταποκριθούμε άμεσα στις πιά πάνω ανάγκες, τότε υπάρχει ο κίνδυνος να παγιδευτούμε στον φαύλο κύκλο της αναποτελεσματικότητας, της αδράνειας και της αποελεμμάτωσης.

ΕΡ. :

Πως αξιολογείται το έργο και τις δραστηριότητες, που έχει επιδείξει μέχρι σήμερα η κυβέρνηση;

ΑΠ.:

Η κυβέρνηση, σε ορισμένους τομείς, έχει να επιδείξει ένα αξιοσημείωτο έργο, αλλά και έχει αναπτύξει σημαντικές δραστηριότητες και παρεμβάσεις. Όμως, ολοένα και περισσότερο γίνεται εμφανές ότι η κυβέρνηση, κινείται στην τροχιά της απλής διαχείρισης των καθημερινών προβλημάτων. Εξαντλεί δηλαδή τις δραστηριότητές της, στην αντιμετώπιση των τρέχοντων θεμάτων. Ενώ αδυνατεί να χαράξει και να ακολουθήσει μια μακρόπνοη πολιτική. Μια πολιτική που θα έχει σαφείς κοινωνικές επιδιώξεις και πολιτικές ιεραρχήσεις. Μια πολιτική που θα διαγράφει προοπτικές και θα ανοίγει νέους ορίζοντες. Μια πολιτική που θα πραγματοποιεί βαθιές τομές και ρηξικέλευθες μεταρρυθμίσεις, στο χώρο της οικονομίας και των θεσμών. Μια πολιτική που δεν θα αγνοεί τους νόμους της αγοράς, αλλά και θα διακρίνεται για την έντονη κοινωνική ευαισθησία και αλληλεγγύη. Μια πολιτική που θα μειώνει αντί να αυξάνει την απόσταση μας από τις ευρωπαϊκές εξελίξεις και διεργασίες. Μια πολιτική που θα αξιοποιεί την γεωπολιτική θέση της χώρας μας, τη συμμετοχή της στη ενωμένη ευρώπη και θα στηρίζεται σε μια ολοκληρωμένη εθνική στρατηγική, μακριά από εθνικιστικούς λαϊκισμούς και εθνικιστικές περιχαρακώσεις.

ΕΡ. :

Τι πιστεύετε ότι πρέπει να γίνει προκειμένου η κυβέρνηση να κινηθεί προς τις παραπάνω κατευθύνσεις;

ΑΠ.:

Κατ' αρχήν πιστεύω ότι η κυβέρνηση οφείλει να επιδείξει μεγαλύτερη τόλμη και αποφασιστικότητα, απέναντι στα προβλήματα που καλείται να αντιμετωπίσει. Διότι μόνο έτσι θα μπορέσει να ακολουθήσει μια μακροπρόθεσμη πολιτική, χωρίς να παγιδεύεται σε κοντόφθαλμες, πρόσκαιρες και εφήμερες λύσεις. Άλλωστε μια τέτοια πολιτική είναι επιβεβλημένη και εξαιτίας των διαρθρωτικών προβλημάτων που αντιμετωπίζει η χώρα. Αλλά και από την ανάγκη προσαρμογής μας, τόσο στο νέο διεθνές οικονομικό και πολιτικό περιβάλλον, όσο και στις ευρωπαϊκές εξελίξεις.

ΕΡ.:

Θεωρείται απαραίτητες κάποιες συγκεκριμένες ενέργειες, που στόχο θα είχαν τη βελτίωση της δημόσιας εικόνας της Κυβέρνησης;

ΑΠ.:

Πιστεύω ότι είναι απαραίτητο, εκ μέρους της κυβέρνησης να υπάρξουν άμεσες και συγκεκριμένες ενέργειες, οι οποίες θα έχουν χρονικό ορίζοντα, το υπόλοιπο της κοινοβουλευτικής μας θητείας. Τέτοιες ενέργειες πρέπει να είναι η ανάληψη πρωτοβουλιών για τη δημιουργία μιας νέας δυναμικής στο κυβερνητικό έργο. Η ανάδειξη του κοινωνικού και του ιδεολογικού μας προσώπου. Η αξιοποίηση όλου του στελεχικού δυναμικού του ΠΑΣΟΚ, το οποίο θα μπορούσε να συμβάλλει στην προώθηση μιας σύγχρονης, ριζοσπαστικής και μεταρρυθμιστικής πολιτικής.

ΕΡ. :

Πιστεύετε δηλαδή ότι είναι απαραίτητη η συμμετοχή στην κυβέρνηση, των αποκαλούμενων διαφωνούντων στελεχών;

ΑΠ.:

Η συστράτευση και η αξιοποίηση σε κυβερνητικό επίπεδο όλων των κορυφαίων στελεχών του κόμματος, είναι περισσότερο από απαραίτητη. Και αυτό γιατί το ΠΑΣΟΚ, διαθέτει αξιόλογα στελέχη, τα οποία με τις γνώσεις, την ικανότητα και την εμπειρία που έχουν επιδείξει, μπορούν να δώσουν στην κυβέρνηση ένα καινούργιο πρόσωπο αλλά και μια νέα δυναμική.

ΕΡ. :

Οι πρόσφατες κινητοποιήσεις των αγροτών και των μικρομεσαίων, έδειξαν ότι το ΠΑΣΟΚ, έχει διαρήξει τις σχέσεις του, με κοινωνικά στρώματα τα οποία χρόνια τώρα το στήριξαν αλλά και το βοήθησαν να αναλάβει την ευθύνη διακυβέρνησης της χώρας. Το γεγονός αυτό σημαίνει ότι το ΠΑΣΟΚ εξαιτίας της κυβερνητικής πολιτικής που ακολουθεί έρχεται αντιμέτωπο με την κοινωνική του βάση;

ΑΠ.:

Τα οξυμένα πράγματι προβλήματα που αντιμετωπίζουν τα πολυδύναμα στρώματα των αγροτών και των μικρομεσαίων, δεν έχουν προκληθεί εξαιτίας κάποιων κυβερνητικών επιλογών σωστών ή λανθασμένων. Ούτε είναι αποτέλεσμα πρόσκαιρων δυσκολιών. Γιατί οι αιτίες που τα προκάλεσαν είναι βαθύτερες και πολυσήμαντες. Και τούτο διότι τα προβλήματα αυτά, οφείλονται στο στρεβλό μοντέλο ανάπτυξης, που χρόνια τώρα έχει ακολουθήσει η χώρα μας. Επίσης προκαλούνται από τις σημαντικές αλλαγές που έχουν πραγματοποιηθεί στο χώρο της αγροτικής οικονομίας και των μικρομεσαίων επιχειρήσεων. Αλλά και συνδέονται με την αδυναμία προσαρμογής μας στο νέο οικονομικό περιβάλλον που διαμορφώνει η διεθνοποίηση της οικονομίας και της αγοράς καθώς και η αύξηση της ανταγωνιστικότητας. Έτσι λοιπόν δεν είναι η κυβερνητική πολιτική που φέρνει το ΠΑΣΟΚ, αντιμέτωπο με κάποια κοινωνικά στρώματα, αλλά τα ίδια τα διαρθρωτικά προβλήματα της ελληνικής οικονομίας, η άρνηση ορισμένων κοινωνικών στρωμάτων να συμβάλλουν στην επίλυση αυτών των προβλημάτων καθώς και η αδυναμία προσαρμογής τους στις ανάγκες και στις απαιτήσεις της εποχής μας.

ΕΡ. :

Επειδή γίνεται πολύς λόγος γι' αυτά τα προβλήματα, θα ήθελα να μου πείτε με ποιό τρόπο θα μπορέσουμε να τα αντιμετωπίσουμε;

ΑΠ.:

Τόσο τα διαρθρωτικά προβλήματα της ελληνικής οικονομίας, όσο και η προσαρμογή της, στις νέες ανάγκες και απαιτήσεις, που δημιουργεί η συνεχώς μεταβαλλόμενη οικονομική και κοινωνική πραγματικότητα, είναι θέματα μείζονος σημασίας, για την ανάπτυξη και τον εκσυγχρονισμό της χώρας και της κοινωνίας μας. Τα θέματα αυτά μπορούν να αντιμετωπιστούν αποτελεσματικά, μόνο αν ακολουθήσουμε μια σταθερή και μακροπρόθεσμη οικονομική πολιτική. Μια πολιτική που θα επιδιώκει την σταθεροποίηση, την ανάκαμψη και την ανταγωνιστικότητα της ελληνικής οικονομίας. Μια πολιτική που θα έχει σαφείς οικονομικούς στόχους, συγκεκριμένο κοινωνικό περιεχόμενο και ξεκάθαρο αναπτυξιακό προσανατολισμό. Μια πολιτική που θα πραγματοποιεί βαθιές τομές στη δομή της ελληνικής οικονομίας. Μια πολιτική που θα στοχεύει στη σύγκλιση της χώρας μας με τις αναπτυγμένες χώρες της ευρωπαϊκής ένωσης, συμμετέχοντας ενεργά στις διαδικασίες οικονομικής και νομισματικής ενοποίησης. Μια πολιτική που θα προτάσσει το κοινωνικό όφελος απέναντι στο πολιτικό κόστος. Μια πολιτική που θα συνοδεύεται με την αλλαγή του τρόπου λειτουργίας και συμπεριφοράς όλων των κοινωνικών εταίρων και οικονομικών παραγόντων. Μια πολιτική που θα προωθεί την αλλαγή της πορείας της ελληνικής οικονομίας. Διότι μόνο έτσι θα μπορέσουμε να πετύχουμε τον εκσυγχρονισμό και την ανάπτυξη της χώρας και της κοινωνίας μας.

ΕΡ.:

Η κυβερνητική πολιτική κινείται στις παραπάνω κατευθύνσεις;

ΑΠ.:

Η κυβερνητική πολιτική βρίσκεται πράγματι σε μια σωστή κατεύθυνση. Ωστόσο πιστεύω ότι χρειάζεται μεγαλύτερη αποφασιστικότητα, περισσότερη επιμονή, ουσιαστικότερη προσέγγιση στα προβλήματα της σταθεροποίησης και της ανάκαμψης, αποτελεσματικότερο συντονισμό, αλλά και πληρέστερη ενημέρωση για τους στόχους και τις επιδιώξεις της οικονομικής μας πολιτικής. Επίσης χρειάζεται να συνδυάσουμε τη βελτίωση των μακροοικονομικών μεγεθών με την αλλαγή των δομών της παραγωγής και της οικονομίας καθώς και με την έγκαιρη αντιμετώπιση των διαφόρων κοινωνικών παρενεργειών.

ΕΡ.:

Πάντως την τελευταία περίοδο, στο χώρο του ΠΑΣΟΚ έχει αναπτυχθεί ένα κλίμα έντονης παροχολογίας. Το κλίμα αυτό είναι συμβατό με τις παραπάνω επισημάνσεις;

ΑΠ.:

Τα προβλήματα της οικονομίας, χρειάζονται ριζικές αλλαγές οι οποίες θα στηρίζονται σε μακροπρόθεσμες πολιτικές. Σε πολιτικές που θα προωθούν τις απαιτούμενες αναδιαρθρώσεις στους τομείς της αγροτικής οικονομίας, των μικρομεσαίων επιχειρήσεων, της βιομηχανικής παραγωγής και της απασχόλησης.

Αλλά και σε πολιτικές που θα δημιουργούν τις προϋποθέσεις για την προσαρμογή της χώρας μας στο νέο διεθνοποιημένο περιβάλλον της οικονομίας, της αγοράς και του ανταγωνισμού. Γιατί τα μεγάλα και οξυμένα προβλήματα της οικονομίας δεν αντιμετωπίζονται με κοντόφθαλμες και πρόσκαιρες πολιτικές ή πολιτικές παροχολογίας, οι οποίες απλώς εξυπηρετούν μικροκομματικές και προσωπικές σκοπιμότητες. Ούτε βέβαια με ξεπερασμένες πολιτικές, που στηρίζονται σε κρατικές επιχορηγήσεις και επιδοτήσεις. Άλλωστε σε περιόδους μεγάλης οικονομικής κρίσης, όπως η σημερινή, οι όποιες δυνατότητες και περιθώρια είχε το κράτος παροχών, έχουν σημαντικά συρρικνωθεί.

ΕΡ.:

Πιστεύετε δηλαδή ότι η οικονομική πολιτική, πρέπει να διακρίνεται για τους σταθεροποιητικούς της στόχους;

ΑΠ.:

Η οικονομική μας πολιτική, πρέπει να συνεχίσει να κινείται σε μια σταθεροποιητική τροχιά. Διότι μόνο έτσι θα μπορέσουμε να πετύχουμε την ανάκαμψη της ελληνικής οικονομίας. Γι' αυτό πρέπει να γίνει απολύτως σαφές ότι σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να υπάρξει ανάκαμψη αν δεν σταθεροποιήσουμε την οικονομία μας. Αν δεν ακολουθήσουμε μια σταθερή και μακρόπνοη πολιτική. Αν δεν επιλύσουμε τα διαρθρωτικά προβλήματα που αντιμετωπίζει η οικονομία της χώρας μας. Αν δεν εξασφαλίσουμε την προσαρμογή της, στη νέα οικονομική κοινωνική πραγματικότητα. Αν δεν κάνουμε την ελληνική οικονομία υγιή και ανταγωνιστική. Αν δεν μειώσουμε δραστικά τον πληθωρισμό και τα ελλείμματα.

ΕΡ.:

Σύμφωνα με τα όσα υποστηρίζετε, για εσάς δεν τίθεται το δίλλημα σταθεροποίηση ή ανάπτυξη;

ΑΠ.:

Ασφαλώς όχι. Η γνώμη μου είναι ότι όσοι έντεχνα επιχειρούν να φέρουν σε αντιδιαστολή την σταθεροποίηση με την ανάκαμψη και ανάπτυξη της οικονομίας, δεν κάνουν τίποτε άλλο παρά να δημιουργούν ψευδοδιλήματα και να καταφεύγουν σε φτηνούς λαϊκισμούς. Όμως μια τέτοια τακτική, δεν επιλύει τα ζωτικά προβλήματα της οικονομίας. Αλλά ούτε εξυπηρετεί τα αδύνατα οικονομικά στρώματα, όπως είναι οι μισθωτοί, οι συνταξιούχοι, οι ελεύθεροι επαγγελματίες κ.ά. Γι' αυτό στόχος μας πρέπει να είναι η υλοποίηση μιας πολιτικής, η οποία θα αντιμετωπίζει επαρκώς τα πολλαπλά και οξυμένα προβλήματα της οικονομίας, αλλά και θα δημιουργεί όλες εκείνες τις προϋποθέσεις, που είναι απαραίτητες, προκειμένου η ελληνική οικονομία να εισέλθει στην τροχιά της ανάκαμψης.

ΕΡ.:

Είναι γνωστό ότι η ελληνική οικονομία, βρίσκεται στο φαύλο κύκλο μιας διαρκούς κρίσης. Η υλοποίηση μιας σταθεροποιητικής πολιτικής, μπορεί να συμβάλλει στην υπέρβαση αυτής της κρίσης; Ή απλώς μπορεί να πετύχει κάποια πρόσκαιρη αντιμετώπιση των προβλημάτων, χωρίς να εξουδετερώνει τις αιτίες που τα προκάλεσαν;

ΑΠ.:

Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι στην Ελλάδα, υπήρξαν πράγματι περίοδοι ανάκαμψης της οικονομίας, που όμως διαδέχθηκε και πάλι η κρίση. Οι εμπειρίες αυτές έδειξαν ότι η ανάκαμψη, αν δεν συνοδεύεται από ουσιαστικές διαρθρωτικές αλλαγές, στο χώρο της οικονομίας, είναι πρόσκαιρη και ανατρέψιμη. Πέρα λοιπόν από την ανάγκη να ακολουθήσουμε μια σταθερή και μακρόπνοη οικονομική πολιτική, ιδιαίτερη σημασία πρέπει να προσδώσουμε στο περιεχόμενο και στο χαρακτήρα της πολιτικής αυτής. Διότι μόνο έτσι θα μπορέσουμε να αντιμετωπίσουμε επαρκώς και αποτελεσματικά την οξεία και πολύπλευρη κρίση που διέρχεται η ελληνική οικονομία, αλλά και θα εξουδετερώσουμε τις αιτίες που την προκάλεσαν. Γι' αυτό πρέπει να γίνει απολύτως σαφές ότι για να πετύχουμε την ανάπτυξη χρειάζεται να αλλάξουμε την πορεία της ελληνικής οικονομίας. Και αυτό γιατί δεν θα μπορέσουμε ως χώρα και ως κοινωνία, να ακολουθήσουμε το δρόμο του εκσυγχρονισμού και της ανάπτυξης, αν δεν πραγματοποιήσουμε βαθιές τομές στη δομή της οικονομίας. Αν δεν αντιμετωπίσουμε αποτελεσματικά τα διαρθρωτικά της προβλήματα. Αν δεν πετύχουμε την προσαρμογή της, στις ανάγκες και στις απαιτήσεις που δημιουργεί η διεθνοποίηση της οικονομίας. Αν δεν εξασφαλίσουμε την ανταγωνιστικότητα της στη διεθνή αγορά. Αλλά και αν δεν κινηθούμε σε μια νέα αναπτυξιακή κατεύθυνση διαφορετική από αυτή που μέχρι σήμερα ακολουθήσαμε.

ΕΡ. :

Όταν υποστηρίζετε την ανάγκη μιας νέας αναπτυξιακής κατεύθυνσης, τί ακριβώς εννοείτε;

ΑΠ.:

Η ανάπτυξη έχει μια ποσοτική και μια ποιοτική διάσταση. Μάλιστα αρκετοί μέχρι σήμερα και ιδιαίτερα η συντηρητική παράταξη αντιλαμβάνονται την ανάπτυξη ως απλή αύξηση του παραγωγικού δυναμικού. Γι' αυτό ικανοποιούνται όταν αυξάνεται το εγχώριο προϊόν, αλλά και όταν οι οικονομικοί δείκτες υποδηλώνουν υψηλότερα επίπεδα κατανάλωσης. Ωστόσο δικός μας στόχος, δεν πρέπει να είναι η απλή μεγέθυνση ή αύξηση της ποσότητας, αλλά η εξασφάλιση μιας ποιοτικής διάστασης της ανάπτυξης. Γι' αυτό αν θέλουμε οι εξελίξεις στο χώρο της οικονομίας να είναι συμβατές με αυτό το στόχο της ανάπτυξης, τότε θα πρέπει να κινούνται σε μια νέα αναπτυξιακή κατεύθυνση, η οποία θα στηρίζεται στην παραγωγικότητα και στην ποιότητα εργασίας, στη δημιουργικότητα και ευρηματικότητα του ανθρώπινου παράγοντα, στην κατάκτηση υψηλών ποσοστών προστιθέμενης αξίας καθώς και στην εξασφάλιση σταθερών και καλά αμοιβόμενων θέσεων εργασίας. Άλλωστε η ανάπτυξη την οποία θέλουμε να πετύχουμε, δεν πρέπει να έχει καμία σχέση με τους οικονομικούς στόχους και τις κοινωνικές επιδιώξεις, των συντηρητικών δυνάμεων.

ΕΡ.:

Επειδή γίνεται πολύς λόγος για ανάπτυξη ήθελα να μου πείτε σε τι διαφέρει η δική σας πολιτική, από την πολιτική που πρεσβεύει η αποκαλούμενη συντηρητική παράταξη ;

ΑΠ.:

Οι διαφορές που υπάρχουν μεταξύ μιάς προοδευτικής και μιάς συντηρητικής πολιτικής, όσον αφορά το θέμα της ανάπτυξης, είναι αναμφίβολα ουσιώδες. Και τούτο διότι για τους σοσιαλιστές η ανάπτυξη και ο εκσυγχρονισμός, δεν είναι κάποια απλά αιτήματα, τα οποία μπορούμε να εξασφαλίσουμε, κάνοντας ορισμένες ποσοτικές προσαρμογές ή διορθωτικές κινήσεις. Αλλά ούτε είναι κάποια κοινωνικά ουδέτερα αιτήματα. Αντίθετα έχουν συγκεκριμένο οικονομικό περιεχόμενο και ευδιάκριτες κοινωνικές επιδιώξεις.

ΕΡ.:

Το περιεχόμενο και οι επιδιώξεις αυτής της πολιτικής συνδέονται με κάποιες γενικότερες ιδεολογικές πολιτικές αρχές;

ΑΠ.:

Το περιεχόμενο και οι επιδιώξεις της οικονομικής πολιτικής του σοσιαλισμού είναι συνυφασμένα με την ανάγκη ανακατανομής του εισοδήματος, του πλούτου και της οικονομικής εξουσίας. Με τη διαμόρφωση ενός οικονομικού και κοινωνικού περιβάλλοντος, το οποίο να εξασφαλίζει καλύτερες συνθήκες διαβίωσης και να παρέχει μεγαλύτερες δυνατότητες ευκαιριών. Με τη συγκρότηση μηχανισμών κοινωνικής ασφάλειας και προστασίας των ασθενέστερων οικονομικά κοινωνικών στρωμάτων. Με την αλλαγή του τρόπου λειτουργίας της κοινωνίας και των δομών της οικονομίας. Με την εξασφάλιση της απασχόλησης και της σύνδεσης της εργασίας με την παραγωγικότητα. Με την καταπολέμηση της φοροδιαφυγής και την πάταξη της παραοικονομίας. Με τη μείωση των δυσμενών επιπτώσεων που προκαλεί τόσο η ανάπτυξη και ο εκσυγχρονισμός της κοινωνίας και της οικονομίας όσο και η προσαρμογή του στο νέο διεθνές περιβάλλον. Τις επιδιώξεις αυτές, μία κυβέρνηση που στηρίζεται σ' ένα σοσιαλιστικό κόμμα, οφείλει να τις κάνει ολοένα και περισσότερο διακριτές στη καθημερινή της πράξη και δραστηριότητα.

ΕΡ.:

Ο εκσυγχρονισμός και η ανάπτυξη της χώρας και της οικονομίας, θα έχουν αναμφίβολα κάποιο κοινωνικό κόστος. Το κόστος αυτό ποιά κοινωνικά στρώματα θα το υποστούν ;

ΑΠ.:

Το ερώτημα αυτό, είναι θεμελιώδους σημασίας για την ανάπτυξη και τον εκσυγχρονισμό της χώρας μας. Γι' αυτό πρέπει να γίνει απολύτως σαφές ότι κανένα πρόγραμμα εκσυγχρονισμού, ανάπτυξης ή σταθεροποίησης, δεν πρόκειται να είναι αποτελεσματικό και να πετύχει τους στόχους του, εάν προηγουμένως δεν έχουμε δώσει μία ευκρινής και ειλικρινής απάντηση, στο παραπάνω ερώτημα. Και αυτό γιατί δεν είναι όλα τα κοινωνικά στρώματα, στον ίδιο βαθμό ικανά να συμβάλλουν στον εκσυγχρονισμό και την ανάπτυξη. Αλλά ούτε μπορούν να φέρουν όλοι εξίσου το βάρος της προσαρμογής μας στο νέο διεθνοποιημένο περιβάλλον της οικονομίας, της αγοράς και του ανταγωνισμού. Έτσι το βάρος του εκσυγχρονισμού και της προσαρμογής της χώρας μας, στις ανάγκες και στις απαιτήσεις της περιόδου, που διανύουμε πρέπει να κατανεμηθεί ανάλογα με τις δυνατότητες του καθενός. Άλλωστε δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ολόκληρες δεκαετίες στρεβλής ανάπτυξης, κρατικής προστασίας και συντεχνιακών πιέσεων,

έχουν δημιουργήσει κατεστημένα συμφέροντα που αφαιρούν τον κοινωνικό πλούτο από τους αληθινούς παραγωγούς, τους πράγματι εργαζόμενους, τις ανταγωνιστικές επιχειρήσεις, τους ευσυνείδητους επαγγελματίες και τους αποδοτικούς υπαλλήλους. Επίσης δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι στην Ελλάδα για πολλά χρόνια, η πολιτική συνέβαλε σημαντικά στην μεταφορά εισοδημάτων από τους εργαζόμενους σε άλλα κοινωνικά στρώματα.

ΕΡ.:

Η μεταφορά αυτή, με ποιό τρόπο έγινε ;

ΑΠ.:

Η μεταφορά εισοδημάτων, έγινε μέσω του φορολογικού συστήματος όπου η ισχύουσα νομοθεσία επιβάρυνε κατά πολύ τους μισθωτούς, ενώ περιόριζε σε σημαντικό βαθμό τις πραγματικές υποχρεώσεις των διαφόρων αυτοαπασχολούμενων κάθε μορφής. Γιατί βασική επιδίωξη αυτής της πολιτικής ήταν η κάλυψη της παραοικονομίας, η ενίσχυση της φοροδιαφυγής, η θεσμοποιημένη ανισότητα καθώς και η συνέργεια του κράτους για την επιβάρυνση των μισθωτών σε όφελος συντεχνιών και κομματικών πελατών. Ομως μία τέτοια πολιτική, ήταν φυσικό να επιτείνει τις κοινωνικές αδικίες. Να οξύνει τις κοινωνικές αντιθέσεις. Αλλά και να επιρρίπτει το βάρος των αλλαγών που πραγματοποιούνται στις πλάτες των μισθωτών. Βέβαια η κατάσταση αυτή άρχισε να αλλάζει τώρα, με βήματα, που θα έπρεπε να έχουν περισσότερη στήριξη και αναγνώριση. Ωστόσο πρέπει να γίνει εμφανές ότι η καταπολέμηση της φοροδιαφυγής, είναι επιταγή κοινωνικής δικαιοσύνης. Γι' αυτό η καταπολέμηση της φοροδιαφυγής, πρέπει να συνδέεται με την ανάγκη αναδιανομής του εισοδήματος, του πλούτου και της οικονομικής εξουσίας, αλλά και με την οικοδόμηση ενός νέου κοινωνικού κράτους.

ΕΡ.:

Ποιές πρέπει να είναι οι επιδιώξεις και οι προτεραιότητες ενός νέου, όπως λέτε κοινωνικού κράτους ;

ΑΠ.:

Η οικοδόμηση ενός νέου κοινωνικού κράτους είναι επιβεβλημένη, λόγω της μεγάλης οικονομικής κρίσης που αντιμετωπίζουμε. Μιάς κρίσης που αποσαθρώνει την κοινωνική συνοχή. Μιάς κρίσης που διευρύνει τις κοινωνικές αντιθέσεις. Μιάς κρίσης που επιτείνει τα φαινόμενα κοινωνικού αποκλεισμού και νέας φτώχειας. Μιάς κρίσης που ενισχύει ολοένα και περισσότερο τα αρνητικά στοιχεία ενός συστήματος, που στερεί το δικαίωμα στην εργασία, που αρνείται την ισότητα των ευκαιριών, που περιφρονεί τον άνθρωπο και αδιαφορεί για τις κοινωνικές, οικονομικές, μορφωτικές και πολιτιστικές ανάγκες των πολιτών. Γι' αυτό στόχος μας πρέπει να είναι η συγκρότηση ενός σύγχρονου κοινωνικού κράτους, το οποίο θα στηρίζεται σ' ένα πλέγμα μηχανισμών κοινωνικής ασφάλειας και προστασίας. Βασικές προτεραιότητες, ενός τέτοιου κράτους πρέπει να είναι η κάλυψη των αναγκών υγείας, πρόνοιας και κοινωνικής ασφάλισης, η ενίσχυση της απασχόλησης και η δημιουργία νέων θέσεων εργασίας, η εξασφάλιση ίσων ευκαιριών στο τομέα της εκπαίδευσης, του πολιτισμού και της ψυχαγωγίας, η φροντίδα για την προστασία του περιβάλλοντος και της ποιότητας ζωής, η αποφυγή των φαινομένων κοινωνικής περιθωριοποίησης και απαξίωσης ευρύτερων κοινωνικών

στρωμάτων.

ΕΡ.:

Η συγκρότηση ενός κοινωνικού κράτους είναι εφικτή, όταν είναι γνωστό ότι διανύουμε μία περίοδο παρατεταμένης οικονομικής κρίσης ;

ΑΠ.:

Η οικοδόμηση ενός νέου κοινωνικού κράτους, προϋποθέτει την αξιοποίηση όλων των κοινωνικών δυνάμεων, την ενεργοποίηση των πολιτών και των κοινωνικών εταίρων, τον αναπροσανατολισμό του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης, τον δραστικό περιορισμό της φοροδιαφυγής και της παραοικονομίας, την αύξηση των πόρων, η οποία βέβαια θα εξαρτάται από τους ρυθμούς βελτίωσης της οικονομίας και από την κατάσταση των δημόσιων εσόδων, τη διερεύνηση των δυνατοτήτων σύνδεσης των κοινωνικών παροχών με αντιπαροχές καθώς και την αντικατάσταση της αρχής της ίσης μεταχείρισης από την αρχή της αντιμετώπισης των πραγματικών αναγκών. Έτσι πιστεύουμε ότι η συγκρότηση του κοινωνικού κράτους, δεν είναι μόνο απαραίτητη αλλά είναι και εφικτή. Ωστόσο είναι ανάγκη να επαναχαράξουμε τα όρια του, παίρνοντας σοβαρά υπόψη μας τόσο την οξεία οικονομική κρίση που αντιμετωπίζουμε όσο και τα όρια του κρατικού παρεμβατισμού και των ρυθμιστικών ρυθμίσεων στο χώρο της αγοράς.

Για τους σοσιαλιστές, το κοινωνικό κράτος αλλά και ο εκσυγχρονισμός, είναι δύο μεγάλες προκλήσεις, οι οποίες συνδέονται με τις ανάγκες και τις απαιτήσεις της εποχής μας. Γι' αυτό θα πρέπει να βρίσκονται στο επίκεντρο των προσπαθειών μας.

ΕΡ :

Πιστεύετε δηλαδή ότι ο εκσυγχρονισμός πρέπει να είναι ένα αίτημα πρώτης προτεραιότητας ;

ΑΠ:

Το αίτημα του εκσυγχρονισμού και της μεταρύθμισης της κοινωνίας, της οικονομίας, του πολιτικού συστήματος, των θεσμών και της πολιτικής, είναι πράγματι ζωτικής σημασίας. Και αυτό γιατί το πολιτικό σύστημα εμφανίζει συμπτώματα γήρανσης και αποσύνθεσης. Η πολιτική αντιμετωπίζει προβλήματα αποδόμησης και κρίσης. Τα κόμματα έχουν μετατραπεί σε μηχανισμούς νομής εξουσίας. Οι θεσμοί εμφανίζονται ανήμποροι και αναποτελεσματικοί, να αντιμετωπίσουν τις ανάγκες της εποχής μας. Η οικονομία ταλανίζεται από τα διαθρωτικά της προβλήματα, ενώ καλείται να αντιμετωπίσει την πρόκληση οικονομικής και νομισματικής ένωσης. Η κοινωνία βρίσκεται στη δίνη μιάς πολύπλευρης κρίσης.

ΕΡ.:

Ποιές ήταν οι αιτίες, που μας οδηγούσαν στην δυσμενή αυτή πραγματικότητα;

ΑΠ.:

Οι αιτίες ήταν πολλές και μακροχρόνιες. Αν επιχειρούσα κάποια πρώτη προσέγγιση θα έλεγα ότι τα πολλαπλά και οξυμένα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε ως χώρα ως κοινωνία και ως πολιτικό σύστημα, οφείλονται στην

υποκουλτούρα της πολιτικής, του λαϊκισμού και των πελατειακών σχέσεων. Στις ενδογενείς αγκυλώσεις και ανεπάρκειες του πολιτικού μας συστήματος. Στο μοντέλο της στρεβλής ανάπτυξης και στην αδυναμία υλοποίησης μακρύπνων πολιτικών. Στην απουσία μίας βαθύτερης επιστημονικής αξιολόγησης και τεχνοκρατικής ανάλυσης των προβλημάτων που αντιμετωπίζουμε. Στην έλλειψη ενός ουσιαστικού και γόνιμου διαλόγου. Στον εξοβελισμό των ιδεών, των θέσεων και των απόψεων από το χώρο της πολιτικής και των κομμάτων. Στα φαινόμενα αποδόμησης του πολιτικού συστήματος και των κομμάτων. Αλλά και στην απαξίωση, την οποία επιδεικνύουν οι πολίτες, απέναντι στην συλλογικότητα και στη πολιτική δράση.

Ετσι σήμερα ο εκσυγχρονισμός της κοινωνίας, της οικονομίας και των θεσμών είναι κάτι περισσότερο από αναγκαίος. Διότι μόνο έτσι θα μπορέσουμε να αντιμετωπίσουμε αποτελεσματικά τις ανάγκες και τις απαιτήσεις της εποχής, αλλά και θα μπορέσουμε να δημιουργήσουμε καλύτερες προϋποθέσεις για το παρόν και το μέλλον της χώρας μας.

ΕΡ :

Κατά καιρούς έχετε δεχθεί έντονες επικρίσεις από τους εσωκομματικούς σας αντιπάλους, επειδή όμως υποστηρίζουν ότι το αίτημα του εκσυγχρονισμού τον οποίο προβάλλετε συνδέεται περισσότερο με μία τεχνοκρατική αντιμετώπιση των προβλημάτων και λιγότερο με μία πολιτική προσέγγιση. Η δική σας απάντηση, στις επικρίσεις αυτές ποιά είναι ;

ΑΠ:

Γεγονός είναι ότι υπάρχει μία προσπάθεια ενοχοποίησης του όρου εκσυγχρονισμός. Μάλιστα πολλές φορές, το αίτημα του εκσυγχρονισμού, εμφανίζεται έντεχνα αποκομμένο από την πολιτική, αποστειρωμένο από ιδεολογικές αρχές και αποδεδειγμένο από κοινωνικές ανάγκες. Όμως για μας οι στόχοι και οι επιδιώξεις του εκσυγχρονισμού, ταυτίζονται με τη σοσιαλιστική μας προοπτική. Και τούτο διότι το αίτημα του εκσυγχρονισμού, έχει σαφείς ιδεολογικές κατευθύνσεις, συγκεκριμένο κοινωνικό περιεχόμενο και ευδιάκριτους πολιτικούς προσανατολισμούς. Γι' αυτό σε καμία περίπτωση ο εκσυγχρονισμός δεν ταυτίζεται με τον επιχειρούμενο αποχρωματισμό της πολιτικής. Ούτε συνδέεται με τις πολιτικές εξισώσεις, στις οποίες καταφεύγουν ορισμένοι, στην προσπάθειά τους να υποστηρίξουν ότι δεν υπάρχουν ουσιώδεις διαφορές μεταξύ των προοδευτικών και συντηρητικών δυνάμεων. Όσον αφορά τις επικρίσεις περί τεχνοκρατικών αντιλήψεων, πιστεύω ότι αυτές δεν κάνουν τίποτε άλλο από το να επιβεβαιώνουν την ανάγκη εκσυγχρονισμού και ανανέωσης του πολιτικού λόγου, αυτών που τις διατυπώνουν. Και αυτό γιατί εξακολουθούν να παραμένουν παγιδευμένοι σ' ένα παρωχημένο πολιτικό λόγο, ενώ αντιμετωπίζουν με καχυποψία τον πολιτικό λόγο που συνοδεύεται με ανάλυση και επιστημονική τεκμηρίωση, κατηγορώντας τον για τεχνοκρατικό και ουδετερότητα.

ΕΡ :

Για σας ο εκσυγχρονισμός τι εκφράζει;

ΑΠ :

Ο εκσυγχρονισμός εκφράζει την ανάγκη αντιπαράθεσης και ρήξης με την πελατειακή νοοτροπία, τη συντεχνιακή αντίληψη, την κλειστή κοινωνία, τον πολιτισμικό απομονωτισμό, την ενδυνάμωση της οικονομικής εξουσίας τη διαπλοκή πολιτικής και χρήματος, την ύπαρξη των κομμάτων, μηχανισμών, την έλλειψη μηχανισμών κοινωνικής προστασίας και ασφάλειας.

Για τους σοσιαλιστές το αίτημα του εκσυγχρονισμού, σηματοδοτεί την ανάγκη για μία πολιτική που δεν θα περιορίζεται στη διαχείριση των υφιστάμενων πολιτικών και κοινωνικών σχέσεων. Αλλά θα επιδιώκει την κοινωνική μεταβολή και συνεχή μεταρρύθμιση. Γι' αυτό και πιστεύουμε στην ανάγκη ενός κοινωνικού ή κεντροαριστερού εκσυγχρονισμού, που δεν θα είναι αποσυνδεδεμένος από τις ιδεολογικές αρχές, τις πολιτικές θέσεις και τις προγραμματικές προτάσεις του δημοκρατικού σοσιαλισμού. Γιατί για εμάς εκσυγχρονισμός της κοινωνίας, για να επιτευχθεί χρειάζεται τη δύναμη των οραμάτων και τη ρεαλιστικότητα των κοινωνικών ουτοπιών.

ΕΡ.:

Ας περάσουμε στα τεκταινόμενα στο χώρο του ΠΑΣΟΚ, όπου εντός ολίγων ημερών αναμένεται να πραγματοποιηθεί η οργανωτική του συνδιάσκεψη. Ποιό πιστεύετε ότι πρέπει να είναι οι στόχοι και οι επιδιώξεις της συνδιάσκεψης αυτής;

ΑΠ.:

Οι στόχοι, το αντικείμενο και ο χαρακτήρας της οργανωτικής συνδιάσκεψης, δεν μπορεί παρά να συνδέονται με τα ζωτικά και ουσιώδη προβλήματα που αντιμετωπίζει το ΠΑΣΟΚ. Και τούτο διότι το κόμμα μας, έχει ανάγκη μια κορυφαία εσωκομματική διαδικασία, στο επίκεντρο της οποίας θα βρεθούν τα θέματα της δομής και της λειτουργίας του. Γι' αυτό βασική μας επιδίωξη πρέπει να είναι η επαναδιατύπωση μιας ολοκληρωμένης πρότασης για τις μορφές συγκρότησης και τους τρόπους δράσεις του. Πρέπει να είναι η αντιμετώπιση των χρόνιων προβλημάτων, των δυσλειτουργιών, των ανεπαρκειών και των καθυστερήσεων, που εμφανίζει ο κομματικός μας χώρος. Πρέπει να είναι η αναζήτηση των αιτιών που τα προκάλεσαν. Πρέπει να είναι η υιοθέτηση όλων εκείνων των οργανωτικών αλλαγών, οι οποίες είναι απαραίτητες, προκειμένου να εξασφαλίσουμε μια άλλη δομή και μια άλλη λειτουργία στο κόμμα μας.

ΕΡ.:

Πιστεύετε δηλαδή ότι η συνδιάσκεψη του ΠΑΣΟΚ θα πρέπει να περιοριστεί στα προβλήματα της οργανωτικής του δομής και λειτουργίας;

ΑΠ.:

Η απόφαση του συνεδρίου, να πραγματοποιηθεί η οργανωτική συνδιάσκεψη, εξυπηρετούσε ένα συγκεκριμένο σκοπό, που δεν ήταν άλλος από το να

συζητήσουμε σε μια ειδική διαδικασία τα προβλήματα της οργανωτικής λειτουργίας του ΠΑΣΟΚ. Αν πράγματι θέλουμε η συνδιάσκεψη να μην καταγραφεί ως μια άλλη χαμένη ευκαιρία για το κόμμα μας μαζί με τις τόσες άλλες, θα πρέπει να περιοριστεί στα θέματα που απορρέουν από τον χαρακτηρισμό που της έχουμε προσδώσει.

ΕΡ.:

Στη συνδιάσκεψη δεν θα μπορούσαν να συζητηθούν θέματα, γενικότερου ενδιαφέροντος;

ΑΠ.:

Είναι φανερό ότι στο πλαίσιο της συνδιάσκεψης δεν θα μπορέσουμε να συζητήσουμε αναλυτικά τις ιδεολογικές μας αρχές, την πολιτική μας θεωρία, τις προγραμματικές μας κατευθύνσεις, τις θέσεις μας για το πολιτικό σύστημα, την Ευρωπαϊκή Ενοποίηση, τις εξελίξεις στο χώρο της Ευρωπαϊκής Αριστεράς, την πολιτική μας στον τομέα της οικονομίας, των θεσμών της εργασίας, του κοινωνικού κράτους κ.α. Αλλά ούτε είναι δυνατόν να διαμορφωθούν συγκεκριμένες θέσεις, για τα θέματα αυτά, σε μια τέτοιου είδους εσωκομματική διαδικασία.

Άλλωστε για τα θέματα αυτά, αφενός έχουμε επεξεργαστεί ένα συγκεκριμένο πλαίσιο θέσεων και προτάσεων και αφετέρου μπορούν να συζητηθούν διεξοδικά σε ειδικές θεματικές συνδιασκέψεις, συσκέψεις ή διημερίδες. Γιατί μόνον έτσι θα μπορέσουμε να ολοκληρώσουμε και να εμβαθύνουμε τις θέσεις μας, για τα παραπάνω θέματα.

ΕΡ.:

Η συνδιάσκεψη μπορεί να συμβάλει στην υπέρβαση των προβλημάτων, που αντιμετωπίζει το κόμμα σας;

ΑΠ.:

Η συνδιάσκεψη μπορεί να αποτελέσει μια ουσιαστική τομή στην μέχρι τώρα πορεία του ΠΑΣΟΚ, αν καταλήξει σε ένα συγκεκριμένο πλαίσιο θέσεων, όσον αφορά τη δομή και τη λειτουργία του. Επίσης μπορεί να αποτελέσει την απαρχή μιας ουσιαστικής, γόνιμης και διεισδυτικής συζήτησης για τα κρίσιμα και σημαντικά προβλήματα που αντιμετωπίζει το κόμμα μας, αν δεν παγιδευτεί στις οποιοσδήποτε εσωκομματικές σκοπιμότητες και προσωπικές επιδιώξεις.

ΕΡ.:

Διαφορετικά;

ΑΠ.:

Διαφορετικά το μόνο που θα πετύχει θα είναι ο εκφυλισμός μιας κορυφαίας

εσωκομματικής διαδικασίας, η στέρηση της δυνατότητας να κάνουμε ένα βήμα εμπρός, η αναπαραγωγή των προβλημάτων, η διαιώνιση των προσωπαγών μηχανισμών, η όξυνση των εσωκομματικών εντάσεων, η εξασθένηση της ζωτικότητας και της ελκτικότητάς του, η συρρίκνωση της οργανωμένης του θέσης, η διεύρυνση της αντιστοιχίας που εμφανίζει, μεταξύ της οργανωμένης του δύναμης και του κοινωνικού του χώρου, αλλά και η ενίσχυση της κρίσης, της αποσύνθεσης και της αποδόμησης του. Γι' αυτό πρέπει να γίνει σαφές ότι οι πολιτικές και οργανωτικές ανάγκες του ΠΑΣΟΚ, δεν αντιμετωπίζονται με κάποιες κομματικές φιέστες ή εργασιοθεραπείες. Ούτε με ατέρμονες συζητήσεις, οι οποίες συνήθως καταλήγουν σε γενικολογίες σε βερμπαλιστικές διακηρύξεις και σε αοριστολογίες. Εξάλλου από τέτοιου είδους λειτουργίες έχουμε πλούσιες εμπειρίες και πρόσφατο παρελθόν.

ΕΡ.:

Τι χρειάζεται, προκειμένου να υπάρξει μια επιτυχής αντιμετώπιση των πολιτικών και οργανωτικών αναγκών του ΠΑΣΟΚ;

ΑΠ.:

Οι πολιτικές και οργανωτικές ανάγκες του ΠΑΣΟΚ, μπορούν να αντιμετωπισθούν επιτυχώς, αν υπάρξει η απαιτούμενη πολιτική βούληση, αν πάψουμε αν εθελουτυφλούμε, αν αποβάλλουμε τη λογική της αυτοσυντήρησης πρακτικών, προσώπων και μηχανισμών, αν αντιταχθούμε στις ματαιοδοξίες που δημιουργεί η δομή της εξουσίας, αν αναζητήσουμε τις γενεσιουργές αιτίες των προβλημάτων που μας ταλανίζουν, αν πραγματοποιήσουμε βαθιές αλλαγές στη φυσιογνωμία, στη δομή και στη λειτουργία του κόμματος.

ΕΡ.:

Η σημερινή δομή και λειτουργία του ΠΑΣΟΚ, δεν μπορεί να εξυπηρετεί τις πολιτικές και οργανωτικές του ανάγκες;

ΑΠ.:

Έχει γίνει εμφανές ότι η δομή και η λειτουργία που έχει σήμερα το ΠΑΣΟΚ, δεν ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις της εποχής μας. Αλλά ούτε και είναι συμβατές με την ανάγκη εκσυγχρονισμού, αναμόρφωσης και ανασύστασης του.

Γιατί δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι το ΠΑΣΟΚ, είναι ένα κόμμα, το οποίο εμφανίζει έντονα σημάδια της αποξένωσης του από τα μέλη και τους φίλους του, της συρρίκνωσης της οργανωμένης του βάσης, της αποσάρθρωσης του οργανωτικού του ιστού, της υποβάθμισης του ρόλου και της λειτουργίας των οργανώσεων τους, της επικυριαρχίας του συγκεντρωτισμού και των διαφόρων υπέρμετρων εξουσιών, της περιφρόνησης των δημοκρατικών διαδικασιών, της αποστροφής για τις αλλαγές που καθημερινά

συντελούνται στο κοινωνικό και ιδεολογικό του περιβάλλον, της ενοποίησης των διαφορετικών απόψεων, της μετατροπής του σε ένα μηχανισμό πολιτικής πελατείας, της δόμησης του στη βάση προσωπικών επιδιώξεων και συμφερόντων, της απαξίωσης την οποία επιδεικνύει απέναντι στις ιδέες, στις απόψεις, στις προτάσεις καθώς και του εξοβελισμού της πολιτικής και των κοινωνικών οραμάτων.

ΕΡ.:

Τα προβλήματα αυτά με πιο τρόπο, πιστεύετε ότι μπορούν να ξεπεραστούν;

ΑΠ.:

Η γνώμη μου είναι ότι το ΠΑΣΟΚ, χρειάζεται τολμηρές ρηξικέλευθες και ανατρεπτικές αλλαγές στη φυσιογνωμία, δομή και στη λειτουργία του. Αλλαγές που θα ισοδυναμούν με την αναγέννηση, την ανασύσταση και την επανίδρυση του. Γι' αυτό είναι απαραίτητο να υπάρξει ένα ολοκληρωμένο σχέδιο μεταρρύθμισης και αναμόρφωσης, του.

ΕΡ.:

Ποιοί πιστεύετε ότι πρέπει να είναι οι άξονες ή οι προτεραιότητες ενός τέτοιου σχεδίου;

ΑΠ.:

Βασικές μας προτεραιότητες πρέπει να είναι η ανασύνθεση της οργανωτικής του δομής, η αναβάθμιση των οργανώσεων και των λειτουργιών του, η καθιέρωση νέων μορφών συγκρότησης και δράσης του, η εξασφάλιση ουσιαστικών και γόνιμων σχέσεων του, με τους πολίτες, την κοινωνία, τους αντιπροσωπευτικούς θεσμούς, τους κοινωνικούς φορείς και τα ριζοσπαστικά κινήματα, η κατοχύρωση κανόνων για την παραγωγή, τη διαμόρφωση και την επεξεργασία της πολιτικής του αλλά και τη λειτουργία του κόμματος.

Έτσι κεντρικός μας στόχος είναι ότι "πρέπει να αλλάξουν όλα."

Η κατάκτηση των πιο πάνω στόχων και επιδιώξεων, είναι περισσότερο από απαραίτητη, αφού θα μας επιτρέψει να ακολουθήσουμε νέους δρόμους αλλά και να συνθέσουμε και να σφυριλατήσουμε την ενότητά μας, πάνω σε μια καινούργια βάση.

Μια ενότητα που θα είναι συνυφασμένη με την προοπτική, τη φυσιογνωμία και το μέλλον του ΠΑΣΟΚ αλλά και της ευρύτερης κεντροαριστεράς.

ΕΡ.:

Τι πιστεύετε ότι πρέπει να γίνει προκειμένου να εισέλθει το κόμμα σας, σε μια άλλη τροχιά, αφού όπως εσείς λέτε είναι απαραίτητη η αναγέννηση του;

ΑΠ.:

Αποτελεί πλέον κοινή διαπίστωση ότι το ΠΑΣΟΚ σήμερα βρίσκεται σε μια κρίσιμη και οριακή καμπή. Γι' αυτό προβάλλει μπροστά του επιτακτικά το διαζευτικό δίλλημα:

Ή θα χειραφετηθεί από τις επιδιώξεις και σκοπιμότητες εσωκομματικών μηχανισμών και προσώπων, πραγματοποιώντας σημαντικές αλλαγές στη φυσιογνωμία στη δομή και στη λειτουργία του! Ή θα εισέλθει στην τροχιά της κρίσης, της συρρίκνωσης και της αποδόμησης του, ακολουθώντας ένα δρόμο που δεν θα έχει επιστροφή.

Όσο περνάει ο χρόνος και τα προβλήματα καθώς και τα αδιέξοδα θα συσσωρεύονται τόσο το παραπάνω δίλλημα θα αποκτάνε δραματικές διαστάσεις. Και τούτο γιατί το ζητούμενο δεν είναι η διατήρησή και η ενίσχυση των εσωκομματικών μηχανισμών. Ούτε η συστοίχησή τους πίσω από πρόσωπα. Αλλά η ανάδειξη των προβλημάτων που αντιμετωπίζουμε, η ανάπτυξη ενός σοβαρού ουσιαστικού και ειλικρινή διαλόγου προκειμένου να τα ξεπεράσουμε, η αποσαφήνιση των διαφορετικών θέσεων και απόψεων καθώς και η καθιέρωση ενός νέου μοντέλου κομματικής λειτουργίας.